

MURÁNYI ZITA

nyolcadik

*jött és sorban elnevezte a fákat a sebhelyes törzsűt
megváltásnak és azt amelyikbe villám csapott
nem nem mondta hogy a lángoló csipkebokor
a füvet a lombok eksztázisának nevezte
amikor leereszkedett az este a fekete fű
az éggel lett rokon mint egy idegen bolygón itt is
idegen lépteket hallott vagy isteni atomok
mozdultak meg a legmélyebb csendet keresztelte
a szférák zenéjének majd egy madár torkából
sírt fel a szentlélek a fű zöld fényben
pompázott ismét ez a nyolcadik nap reggele volt
a megváltás törzse fölött még lobogott a hold
bár fölülről egy vékony karót lehetett látni és
ahogy nincsen ágain feloldódnak a teremtés határai.*

mélység

*mintha a magasság szelektől hízó felhőkösarát
vonszólnák porladó házaik az éti csigák
megroppannak az erdőben a fák
mint mélybarna csigolyák
a föld sötét mozdíthatatlan gránit
zöld lombokból faragja ki kupoláit
két levél erezete színén-visszáján
cipeli a lét dualizmusát szürke bogár száll
vagy a hold ezüstje szítál
az éghez simuló mélység verdesni kezd
mint madarakon a szárny.*

nem telik...

*nem telik el úgy az éjszaka
ne öltözne ezüstbe a hold szarva
most nő vagy épp apad növeszt teli hasat
vagy félig telt arcát mosdatja csillagpatak
míg föl nem ragyog antagonizmusa a nap
nem telik el úgy az éjszaka
hogy ezüstös fénymagja
az álmok fölé tetőt ne ácsolna
és a fény születésekor hasad meg a
keletkezés legelső cserépdarabja.*